

Z obsahu:

**Maria – vzor
a opora víry**

Jan Pavel II. při
generální audienci
6. května 1998
– strana 2 –

**Neboj se, malé
stádce**

Jedinou pevnou
a spolehlivou
jistotou je Bůh
– strana 4 –

**Naplň svět svou
plností!**

Služebnice Boží
Marthe Robin
– strana 5 –

V poslední chvíli?

Stefano M. Paci
– strana 6 –

**V asijské části
Ruska**

– strana 7 –

Nesmírná důvěra

Kardinál Suenens
o »poslední cestě«
– strana 7 –

**Kardinál Hans
Hermann Groer**

– strana 8 –

Sestra

Emmanuela píše...

– strana 9 –

Maria – vzor a opora víry

Když evangelium poprvé hovoří o blahoslavenství, je to blahoslavenství víry a týká se Panny Marie: Blahoslavená, která jsi uvěřila (Lk 1,4). Tato slova pronesená Alžbětou zdůrazňují protiklad mezi Zachariášovými pochybami a Mariinou vírou. Když Zachariáš dostal poselství, že se mu narodí syn, bylo mu těžké tomu uvěřit, neboť soudil, že je to neuskutečnitelné, protože jak on, tak i jeho manželka již byli vysokého věku.

Mariina víra předchází Kristův příchod

Maria je při zvěstování postavena před ještě víc ohromující poselství, jakým byl návrh, aby se stala Matkou Mesiáše. Na takovou vyhlídku nereaguje pochybnostmi, ale omezí se na otázku, jak se může sloučit panenství, k němuž se cítí povolána, s mateřským povoláním. Po odpovědi anděla, který ukáže na Boží všemohoucnost působící skrze Ducha svatého, dává Maria svůj pokorný a velkodušný souhlas.

V této jedinečné chvíli lidských dějin hraje rozhodující roli víra. Právem dokládá sv. Augustin: »Kristus byl přijat a počat skrze víru. **Nejprve se uskuteční příchod víry do srdce Panny a následně vstoupí plodnost do mateřského lůna**« (Sermo 293, Pl 38, 1327).

Mariina víra předchází zázrak lásky

Chceme-li uvažovat o Mariině víře, velmi nám pomáhá

obrací přímo na Ježíše. *Už nemají víno* (J 2,3). Dobře ví, že Ježíš nemá žádné víno v zásobě, s největší pravděpodobností tedy prosí o zázrak. A tato prosba je tím smělejší, že Ježíš dosud neučinil žádný zázrak. Jedná-li takto, je poslušna nepochybně vnitřní inspirace, poněvadž podle Božího plánu má Mariina víra předcházet první projev Ježíšovy mesiášské moci, tak jak předcházela jeho příchod na tento svět. Ztělesňuje již onen postoj, který Ježíš pochválí u všech skutečně věřících lidí všech dob: *Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili* (J 20,29).

Mariina víra v ohni zkoušek

Víra, k níž je Maria povolána, není nijak snadná. Již před událostí v Káni musela osvědčovat hlubokou víru, když rozjímal o slovech a chování Syna. Příznačná je příhoda, když se dvanáctiletý Ježíš ztratil v chrámu a pak ona i Josef svírání úzkostí slyší, jak jim

nějsí a ne právě povzbudivá: *Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina* (J 2,4). Podle záměru čtvrtého evangelia se nejedná o hodinu veřejného Kristova vystoupení, jako spíše o předzvěst významu Ježíšovy vrcholné Hodiny, jejíž mesiášské plody vykoupení a Ducha jsou účinně zobrazeny vínem jako symbolem blahobytu a radosti. Skutečnost, že tato Hodina není ještě chronologicky přítomna, je překážkou, která se zdá nepřekonatelná, neboť vychází ze svrchované Otcovy vůle.

A přesto Maria neodkládá svou prosbu, nýbrž vybízí služebníky, aby zahájili přípravu očekávaného zázraku: *Udělejte všechno, co vám řekne* (J 2,5). Díky učenlivosti a hloubce své víry vyčte z Kristových slov více než jen jejich bezprostřední smysl. Vytuší nevyzpytatelnou hloubku a nekonečné bohatství Božího milosrdenství a nepochybuje o Synově láskyplné odpovědi. **Zázrak je odpovědí na vytrvalost její víry.**

Maria se tak představuje jako vzor takové víry v Ježíše, která odolává všem překážkám.

Mariina víra přemáhá nevěru

Také Ježíšův veřejný život představuje zkoušky pro Mariinu víru. Na jedné strany jí působí radost vědomí, že Ježíšovo kázání a zázraky vzbuzují u tolika lidí obdiv a souhlas. Na druhé straně vidí s hořkostí stále tvrdší odpor ze strany farizeů, učitelů zákona a kněžské hierarchie.

Lze si představit Mariino utrpení při pohledu na tuto ne-

věru, kterou zjišťuje dokonce ve svém příbuzenstvu: ti, kteří jsou nazýváni *Ježíšovými bratry*, tzn. jeho příbuzní, v něho nevěřili a vykládali si jeho chování jako důsledek osobní ctižádosti (srov. J 7,2-5).

Maria sice bolestně pocítuje nesouhlas uvnitř své rodiny, ale nepřerušuje s příbuznými styky, neboť právě tyto příbuzné pak nacházíme spolu s ní v prvotním společenství, které očekává sestoupení Ducha svatého (srov. Sk 1,14). **Svou dobrotivostí a svou láskou Maria pomáhá druhým, aby s ní sdíleli její víru.**

Při kalvarském dramatu zůstane Mariina víra nedotčena. Pro víru učedníků bylo toto drama šokující. Jen účinek Kristovy modlitby umožnil Petrovi a dalším těžce zkoušeným, aby znovu nastoupili cestu víry a mohli se tak stát svědky vzkříšení.

Když evangelista Jan říká, že Maria stála u Ježíšova kříže, vysvětluje nám, že byla v té dramatické chvíli plná odvahy. Byl to nesporně **nejtvrdší úsek na »její cestě víry«** (srov. Lumen gentium 58). Ona však dokázala stát na svých nohou, protože vytrvala ve víře. Ve zkoušce i nadále věřila, že Ježíš je Boží Syn a že svou obětí změní osud lidstva.

Zmrtvýchvstání bylo definitivním potvrzením Mariiny víry. Více než v kterémkoliv jiném nabyla v jejím srdci víra ve vzkříšeného Krista svůj nejryzejší a nejdokonalejší výraz, který je výrazem radosti.

*Podle Bolletino Vaticano
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla*

evangelijní vyprávění o svatbě v Káni Galilejské. Při nedostatku vína mohla se Maria snažit vyřešit problém, který tu vyvstal, nějakým lidským záhahem, ale ona se bez váhání

odpovídá: *Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?* (LK 2,49) Avšak nyní v Káni Galilejské se zdá, že Ježíšova odpověď je ještě výraz-

Dokonalá jednota

Zamyšlení nad čteními dnešní neděle

**Aby láska, kterou máš ke mně,
byla v nich**

Po přečtení dnešních úryvků z Písma sv. víš, že se ti dostává zvláštního pozvání: *Kdo žízni, ať přijde, kdo touží po živé vodě, dostane ji zadarmo.* Přijmi proto Boží nabídku, napij se plnými doušky z živého pramene Božího slova.

Pán tě zve do večeřadla, kde se v předvečer své vykupitelské smrti modlí svou velekněžskou modlitbu. Tato modlitba je současně jeho závětí. Vyslovuje v prosbě ke svému nebeskému Otci to, co mu nejvíce leží na srdci: *aby všichni byli jedno.* Proč tak naléhavá prosba o jednotu v tuto chvíli, kdy jeho družina je docela malá a nerozdělená? Protože Ježíš tu prosí *i za ty, kteří skrze jejich slovo uvěří.* V této vznešené a dramatické chvíli se modlí i za tebe. A především se modlí, aby všichni, kdo v něho uvěří, také skutečně pochopili, co to znamená *byť jedno.* Konečným cílem, o který tady jde, není pouhá jednota, ale opravdová láska. Jde tu o něco mnohem většího než o formální či vynucené sjednocení. Jde o tutéž jednotu, která jeho spojuje s Otcem: je to **jednota dokonalé lásky.** Ježíšova láska je jednota a jednota je láska, nejhlubší a nejryzejší láska, jakou se milují Otec a Syn.

Je to důležité také proto, že je to jediná cesta, jak přesvědčit svět o tom, *co nepoznal.* Svět stále ještě nepoznal, co je to Láska. Skutečně *poznání* zde znamená více než jen pouhou znalost. Znamená to žít tím, co je dokonalé sjednocení v lásce. Je-li v nás taková láska, jakou Syn miluje svého Otce, budeme v Bohu a Bůh v nás, a pak už nemůžeme zůstat rozdělení. Rozdělení křesťané nevydávají svědectví o jedinečné lásce Otce a Syna, nepodobají se jim, ale spíše se připodobňují světu, který je tak často bolestně rozdělen podle sobeckých lidských zájmů. Rozdělení křesťané ještě sami neuvěřili, že nás Otec miluje tak, jak miluje svého Syna. Láska je to, co dokonale sjednocuje Otce a Syna, takže Otec je v Synu a Syn v Otcovi, láska je podmínkou, aby oba byli také v nás. Ekumenismus se naplňuje jedinečnou láskou.

Ty sám k jednotě přispíváš nejvíce tím, že se nejprve co nejdokonalěji spojíš se svým Pánem, abys byl *tam, kde je on.* Kde je? Především je v tom, *co je jeho Otec,*⁽¹⁾ a pak je také tam, kde je třeba nezištně a obětavě

posloužit potřebným. Ježíš je ovšem také v místě bičování a výsměchu, je na kruté cestě s těžkým břemenem, ční mezi nebem a zemí na kalvarnském kříži. I toto všechno je součástí *jeho slávy, kterou mu dal Otec.* Být s Ježíšem tu i tam je stejně potřebné a přináší to nečekané plody. Jak účinné je takové bezvýhradné **sjednocení s Kristem,** ukazuje ti příklad jeho prvomučedníka Štěpána. Sneseš-li podívanou na jeho popravu, odeber se rychle ven za městskou bránu, kde se chystají jej ukamenovat.

Zdá se ti možná, že mladý jáhen mohl vykonat víc, kdyby až do pozdního věku mohl konat svoje bohumilé dílo. Štěpán však záhy jako první prochází naopak cestou utrpení. Je doopravdy *tam, kde je Ježíš.* Aby měl jistotu on i všichni ti nesčetní, kteří půjdou právě tudy, že je to doopravdy cesta jeho Mistra a Pána, je mu dopřáno nejen s ním prožívat jeho utrpení a pokoření, ale také spatřit jeho slávu: *vidí Syna člověka, jak stojí po Boží pravici.*

Na Štěpánových samozvaných katanech naopak vidíš, co to znamená, když někdo *nepoznal Otce.* Kdo nemiluje opravdově, nejen že nepřijímá, ale ani nesnese to slovo, které vydává pravdivé svědectví o Otcovi: *Zacpe si raději uši.* Nejsmutnější je, že Štěpánovi odpůrci nejsou nevěřící pohané. Jsou to potomci Abraháma a domnívají se, že ctí Boha svých předků. Ale klamou sebe i druhé. Jejich nábožnost je druh modloslužby: pyšné srdce nemiluje, pod roušku služby Bohu se klaní ve skutečnosti samo sobě. *Zuřivost* není projevem horlivosti, nýbrž zlosti, neboť oběť jejich zášti je usvědčuje ze lži. Zatímco slova pravdy dohánějí vrahy k zběsilosti, na rány kamením odpovídá umírající jáhen stejně jako jeho Pán láskou a odpuštěním.

A jak vidíš, nakonec nevitězí přesila lidského násilí a zloby, nýbrž mučedníkovy a Ježíšovy trpělivé lásky. Čeho nedosáhl Štěpán ani svým zaníceným slovem, toho dosáhne svou obětí a modlitbou. Modlitba trpícího je všemocná. Zatímco jeden Kristův svědek umírá, již se rodí druhý. Semeno mučedníka Štěpána dozraje v srdci *mladého muže jménem Šavel* a plody tohoto obrácení mnohonásobně přemohou zatvrzelou zlobu těch, kteří nevidí jiné východisko, než vzít do ruky kámen, aby ubili k smrti nepohodlného Ježíšova svědka.

Bože, původce naší spásy, naplň nás důvěrou, že skrze tato tajemství dospěje celá Církev tam, kde už je její Hlava⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 2,49;

⁽²⁾ srov. Modlitba po sv. přijímání.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 7,55–60

Štěpán, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici!“ Oni se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli. Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamenovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže – jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamenovali. A on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Klesl na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích!“ A po těchto slovech skonal.

2. čtení – Zj 22,12-14.16-17.20

Já, Jan, uslyšel jsem hlas, který mi řekl: „Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Já jsem alfa i omega, první i poslední, začátek i konec. Blaze těm, kdo si vypírají šaty; budou mít právo na strom života a na vstup branami do Města. Já, Ježíš, poslal jsem svého anděla, aby vám svědčil o tom, co se týká církevních obcí. Já jsem výhonek (z Davidova kořene) a Davidův potomek, zářivá jitrní hvězda.“ Duch i nevěsta volají: „Přijď!“ Kdo to slyší, ať také zvolá: „Přijď!“ A kdo žízni, ať přijde: kdo touží po živé vodě, ať si ji vezme zadarmo. Ten, kdo to zaručuje, říká: „Ano, přijdu brzy!“ Amen, přijď, Pane Ježíši!

Evangelium – Jan 17,20-26

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou jedno v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a tito (moji učedníci) poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich.“

Neboj se, malé stádce

V současné době, která přináší tolik rozčarování a nejistoty, potřebujeme posilovat své přesvědčení, že jedinou pevnou a spolehlivou jistotou je Bůh, jehož slovo platí i v situaci, kdy se z lidského hlediska všechno zdá být doslova absurdní. Vzpomeňme na Abraháma, který dostal příkaz od Hospodina, aby obětoval svého jediného syna, na kterého tak dlouhá léta čekal. Každý z nás by měl tisíc námitek. Abrahám se spolehl na Hospodina, poslechl, a ukázalo se, že se vyplatí důvěřovat Bohu, který vidí dále a více, než vidíme my.

Ještě výmluvnější je však situace, kdy sám nebeský Otec obětoval svého jediného Syna. Nejvyšší náboženská autorita a spolu s ní svrchovaná státní moc Ježíše odsoudily. Použily mocenských prostředků, aby jej definitivně umlčely. Ježíš zůstal zcela osamocený. Selhali a opustili jej i ti nejbližší, ačkoliv byli důvěrně zasvěceni do jeho záležitosti. Nejbliže mu zůstala neoficiální a podle tehdejších měřítek nesporně nejslabší část jeho někdejšího doprovodu: několik žen. Zdálo se, že je všechno ztraceno, že Zlo slaví dokonalý triumf. Ve skutečnosti se právě v této zjevné prohře uskutečňovalo Božím záměrem předvídané dokonalé a svrchované vítězství Vykupitele a Dobra.

Kdo zabil Ježíše? Podílelo se na tom zlo ve všech svých po-

dobách: závist, nenávisť, uražená a ješitná pycha, ukrutná bezcitnost, škodolibá vynalézavost. Nic z toho nestvořil ani neučinil Bůh. Jsou to všechno projevy zraněné přirozenosti, deformace a zvrácenosti, které tvorstvu způsobil hřích. Čeho nakonec dosáhlo toto zlo mnoha tváří? Právě tehdy, když triumfuje závist, ukáže se lidem největší Štědrost a Dobrota. Zlostná nenávisť pro nás otevřela zdroj nejvyšší Lásky. Rouhává pycha naráží na nejhlubší Pokoru. Ukrutná bezcitnost odhalila největší Milosrdenství. Na škodolibou vynalézavost odpověděla nepřekonatelnou vynalézavostí Boží Lásky.

Bůh nestvořil ani bolest a smrt. Ale když už hřích vnesl do života tento těžký úděl, Bůh sám se do něho ponořil, aby jej proměnil na spásanosné dobro.

Hle, jak se proměnilo a vyplatilo zločinci po pravici jeho kruté utrpení a smrt. Za celý svůj život neprožil sv. Dismas sladší chvíle nad ty, kdy jeho šířící bolesti na kříži vedle Pána života a smrti překrývala neuvěřitelně radostná jistota, že ještě dnes bude v ráji. Jako nenávisť vyústila v lásku, bezcitnost v milosrdenství a krutost v dobrotu, tak i bolest vyústí nakonec do neskonale blaženosti a smrt do věčného života.

Apoštolové se po tříleté formaci ještě v předvečer vrcholné události spásy domnívali, že přišla chvíle rozdělit si vysoké funkce. Neuplynul ani den a jejich představy se zcela zhroutily. Ježíšova moc, na kterou spoléhali, jako by se náhle ztratila a jejich Mistr umírá bezmocně přibit na dřevo. Je to zoufale bezvýchodná situace. Ale Ježíš musel přijmout nejdříve právě tento stav dokonalé bezmocnosti, aby mohl zmrtvýchvstáním projevít svou nejvyšší božskou moc. Apoštolové museli skončit v úplné bezradnosti, aby poznali a dokonale zakusili svůj omyl a pochopili podstatu Božího království. Celá dočasná velkopáteční prohra byla ve skutečnosti zákonitým krokem k rozhodujícímu vítězství Božího království.

Tento známý scénář z pašijového týdne je jako vzorová situace, která se v různých obměnách stále opakuje. Mocenská převaha zla na světě vytváří znovu a znovu pokusy o nadvládu, ve kterých zatlačuje to, co je jí nepohodlné, do zdánlivě bezvýchodné situace. Člověk, a to i jako nositel autority, může selhat, může dokonce i zradit, spojit se s Odpůrcem a dát se do služeb zla, ukřižovat pravdu a zapečetit nad ní hrobový kámen. Lidsky se může dobrým často zdát, jako by již všechno bylo ztraceno. Ve skutečnosti právě tudy vede Boží cesta, která tak evidentně dokládá, že vůbec ne člověk, jeho jistota, jeho většina

Je pravou ctí a svatou radostí chválit se pouze v Ježíši Kristu a ne v sobě samém, radovat se v jeho jménu, ne z vlastní síly a jen skrze něho hledat radost v tvorech.

Tomáš Kempenský

a převaha, jeho mocenské postavení a prostředky rozhodují o pravdě nebo něco zachraňují. Rozhoduje a zachraňuje jedině sám Bůh, který si k tomu vybírá právě to, od čeho se lidsky souzeno nedá nic čekat, to, co je slabé, nemohoucí a jakoby nekvalifikované a nekompetentní. Může si to dovolit, protože je to vždy On, kdo má nakonec poslední slovo.

Avšak Zlo, které se chce za každou cenu prosadit, ani nemá jinou možnost, než se pokoušet o násilnou a podvodnou převahu. Ale již sama skutečnost, že se uchyluje k násilí a lži, které mají vytvořit dojem jeho svrchovanosti, znamená nakonec právě jeho porážku. Ani při nejlepší vynalézavosti není schopno udělat krok, který by ve skutečnosti nenapomáhal ke konečnému vítězství Dobra. Co je udivující, je nepoučitelná vytrvalost, s jakou se Zlo znovu a znovu pouští do předem prohraných bitev. Zřejmě je to tím, že zatahuje do své ďábelské hry stále nové a nové lidi a vytváří situace, které vyvolávají dojem, že tentokrát si již rozhodně všechno podrobí. Při každém novém pokusu najde bohužel nešťastníky, které připraví o věčný život.

Ze samé logiky věci vyplývá, že vrcholné střetnutí, ke kterému se nesporně schyluje v této době, je rozhodující, a tedy nutně i poslední. Tak totální a celosvětovou konspiraci zla, jaká nastupuje nyní, už není schopna ani Satanova vynalézavost překonat. Dal do hry opravdu vše. Jelikož však ani tento generální útok zla, lži, zvrácenosti a rafinovaného násilí nemůže skončit jinak než

Umělkyně života

Moje květinářka má rakovinu. V poslední době občas není ve svém krámě. Zřejmě se jí nevede právě dobře. Že je těžce nemocná, to mi řekli druzí. Ona sama o tom nikdy nemluví, když u ní v sobotu kupuji květiny a zdržím se na pár slov. Nikdy nebyla skleslá, stále veselá, skoro rozverná. Jsem po každé znovu udivený, jak krásně zvládá svou nemoc. Až včera jsem se na to konečně zeptal a ona ochotně začala mluvit na toto téma. »Víte, je mi už 68 a měla jsem bohatě naplněný život. Byla jsem stále s milým Pánem Bohem v družném přátelství (jako ty a ty). Žádné důvody k hádkám a porážkám. On se mnou nikdy neudělal žádnou chybu. Mnoho síly mi dodávají také mé společnice v utrpení, když se občas sejdem v nemocnici. Pětadvacetiletá, třicetiletá, čtyřicetiletá. Myslíte, že některá z nich svěšuje hlavu? To byste musel zažít. Nikdo neumí žít svůj život tak uvědoměle jako ony. Zřídka kdy potkávám takové umělkyně života.

Gerhard Gierse

jeho porážkou, bude znamenat toto největší fiasko současně největší a konečné vítězství Dobra, Pravdy, Spravedlnosti a Lásky. Dosavadní vynalézavost a zarputilá usilovnost Nepřítele a jeho spojenců může překvapovat a udivovat nás, nikoliv však Boha. Po své poslední ostudné a katastrofální porážce již nenajde Zlý nikoho, kdo by byl ochoten se k němu připojit.

Ať nás čekají jakkoliv těžké časy, naší starostí není, jak se vyhnout tomuto zápasu, nýbrž jak zaujmout správné místo právě tam, kde nás chce mít Bůh. Pak se můžeme plně spolehnout, že nás provede jako Církev i jednoho každého osobně ke konečnému vítězství, ať už tato cesta povede jakýmkoliv strádáním a trýzní. Na příkladu apoštolů vidíme, že i když nepřítel vyvinou sebevětší úsilí, nemohou Božím služebníkům udělat nic, co by nebylo v Božím plánu. Dokud Pán chtěl, aby apoštolé byli hlasateli evangelia, vyvedl je bezpečně a bez úhony i z mnohonásobně střeženého žaláře. Když pak splnili svůj úkol, byla pro ně násilná mučednická smrt odměnou a korunou za věrnost k Pánu, neboť takto vyprali své šaty v Beránkově krvi a obětovali mu po celoživotní věrné službě i svůj život, aby se jejich krev stala »seměnem křesťanů«. Tak jako mohl Bůh dopustit smrt svého Syna, protože právě to byla cesta k vykoupení a nikdo mu nemohl zabránit v tom, jak oslavil svého Syna, tak také může připustit smrt svých věrných, aby jej tak oslavili a stali se účastníky slávy Božího Syna. Tak jako i uprostřed trápení o Velkém pátku miloval svého Syna, drčeného jako červ, tou nejněžnější a nejstarostlivější otcovskou láskou, tak miluje i každého, kdo je pro něho a pro jeho jméno vystaven utrpení, soužení a třeba i smrti. Smrt je ostatně už to poslední, co může

svět vedený Zlým způsobit člověku. Nedosáhne však za smrt, kterou naše existence nekončí, právě naopak, otevírá se v ní nová, nekonečná a nekonečně blažená.

Naší starostí tedy je dopracovat se k bezmezné důvěře v Boha, abychom mu rukama jeho Matky zcela a bezvýhradně odevzdali vše, co jsme a co máme. Kdo všechno odevzdal, nemá co ztratit. U vědomí nesporného konečného vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie můžeme se s klidem a dokonce s radostnou důvěrou dívat vstříc jakýmkoliv budoucím časům. Pro každého, kdo žije jako Boží a Mariino dítě, je smrt návratem do jejich náruče. Co na tom záleží, zda umírám sám nebo třeba v rámci nesmírné světové katastrofy. Ani sebevětší pohroma nepřekračuje meze Boží Prozřetelnosti a jeho velkého plánu spásy všech věrných. Kdo přežije, bude na tomto světě svědkem triumfálního vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Kdo nepřežije, bude se z tohoto vítězství radovat v nekončící slávě spolu s miliony a miliony svatých a světic Božích a s neméně početnými zástupy andělů před trůnem Beránkovým. »Katastrofický scénář«, o kterém mluví sám Pán a který dále upřesňuje a konkretizuje Matka Boží, není tedy ani můrou ani strašidlem, tak jako nebylo strašením, když Pán Ježíš předpovídal, co se s ním stane, až přijde do Jeruzaléma.

Zbývá jen jediné, co nám může dělat starosti, a to je osud těch, kteří nežijí v přátelství s Bohem. Ale právě naše úplná odevzdanost je spolu s modlitbou účinnou obětí za jejich záchranu, obrácení a spásu.

A tak se neboj, malé stáde. Nedej se oklamat ani lhotejnou bestarostností ani nenávistnou zlobou svého okolí, neboť *již se zalíbilo vašemu Otci dát vám království* (srov. Lk 12,32).

-15-

Naplň svět svou plností!

Pane, sešli svého Ducha a stvoření budou a obnovíš tvář země! Pane, obnov své první Letnice. Ježíši, uděl všem svým milovaným kněžím dar rozlišování duchů, obdar je všemi svými dary, rozmnož jejich lásku, učiň z nich všech neohrožené apoštoly a pravé svaté mezi lidmi.

Duchu svatý, Bože lásky, přijď jako mocný vítr do našich katedrál, do našich večeřadel, do nejbohatších domů právě tak jako do nejpokornějších příbytků. Naplň celou zemi svým světlem, svou útěchou a svou láskou!

Přijď, Duchu lásky, vdechni světu svěžest svého posvěcujícího dechu! Obklop všechny lidi září své milosti! Unes je všechny do nádhery své slávy!

Přijď a povzbud' je v této době tak plné úzkostí, osvětlí nejistou budoucnost mnohých, upevni ty, kdo ještě váhají na Božích cestách.

Duchu světla, rozptyl všechny temnoty země, uveď všechny bloudící ovce do Božího ovčince, protrhni oblaka přikrývající Tvé tajemné světlo.

Zjev se lidem a učiň tento den příslibem nového jitra. Naplň všechna srdce svými přemnohými a vzácnými dary, ó božský plode kalvárské oběti, skvělá zástavo Kristových zaslíbení.

Božský Duchu, Ohni lásky, Radosti přesahující všechnu plnost, Světlo plašící ty nejžalostnější temnoty, Inspirátore vši chvály, probud' a upevni ve všech duších zálibu ve svatých věcech, dej jim proniknout do hlubokých krás svých tajemných příbytků. Ať vejdou, podle příslibu Slova, do skrytého království božských tajemství; a jejich život, celý přetvořený, celý proměněný, celý zbožštěný v Kristu dosáhne nekonečné moci právě cenou Tvých božských tajemství.

Božský Utěšiteli našich žalů, vzácný Půvabe plodných samot, Oživovateli všech našich radostí, svatý Zárodku všeho duchovního života, obestři celý vesmír svou nesmírností. Naplň svět svou plností. Vtáhni naši lidskou podstatu do tajemství božské jednoty; vtiskni do srdcí pečeť Otcových zaslíbení; setřij z našich čel každý stín; opoj všechna ústa Ježíšovým kalichem a brzy dozraje ve světle celá žeň svatých.

*Služebnice Boží Marthe Robin (1902–1981),
Letnice, 26. 5. 1939*

V poslední chvíli?

Na 27. listopad 1983 bylo v zednářských lóžích připraveno u ledu mnoho lahví sektu. Tuto první neděli adventní měl vstoupit v platnost nový *Codex Iuris Canonici*, který Jan Pavel II. promulgoval před deseti měsíci. Z textu nového kodexu se jako zázrakem vytratil termín *svobodné zednářství* a s ním spojené slovo *exkomunikace*. To by znamenalo, že pro katolíka, ať už je to obyčejný věřící, nebo prelát, nebylo by už zakázáno vstupovat do lóží a podrobovat se zde iniciačním obřadům. A ti církevní představitelé, kteří současně již zednáři jsou, by už nemuseli svou dvojí příslušnost udržovat v tajnosti.

Ale v dotyčný den se změnila pochopitelná a očekávaná radost v trpké zklamání a mezi starodávnými sloupy se ozývalo volání: »Zrada!« V přesně vymezené chvíli se ve vatikánském deníku **L'Osservatore Romano** objevilo krátké sdělení s tímto titulem: *Prohlášení k svobodnému zednářství*. Prefekt kongregace pro nauku víry kardinál Josef Ratzinger zde potvrzuje odsouzení svobodného zednářství a neslučitelnost katolické víry a členství v zednářské lóži.

Co se stalo během těch deseti měsíců, že se hodnocení zednářství v církvi tak radikálně změnilo? Proč se čekalo až na poslední den s opětovným potvrzením jeho odsouzení? Když Jan Pavel II. představil 25. ledna 1983 nový kodex, novináři z celého světa byli překvapeni, že z něho vypadla historická neslučitelnost církve a svobodného zednářství. Odstranění exkomunikace pro věřící, kteří patří k svobodným zednářům, připadalo jim jako zásadní změna názoru.

25. listopadu 1981 se stal kardinál Josef Ratzinger nástupcem kardinála Franjo Sepera ve vedení Kongregace pro nauku víry. Bavorský kardinál byl plně

zajedno s německým episkopátem, který 12. května 1980 po vlastním hlubokém studiu a šestiletém dialogu s odpovědnými zástupci lóží prohlásil, že dospěli k závěru o neslučitelnosti církve a svobodného zednářství. Ve svém novém úřadě byl kardinál Ratzinger spolu s kardinály A. Casarolim, A. Jubanym a biskupem V. Fagiolou členem malé »komise čtyř«, která schvalovala formulace nového kodexu. Jak Ratzinger později sdělil jednomu ze svých spolupracovníků, pokoušel se již při této příležitosti zařadit do kodexu odsouzení svobodného zednářství, ale mamě. »Neprosadili jsme to,« řekl zklamane.

Po zveřejnění nového kodexu propukla ve vatikánských kruzích nevole. Šířil se tichý protest proti vypuštění zmínky o svobodném zednářství. Někteří církevní představitelé již dříve dali zřetelně najevo, že s takovým rozhodnutím nesouhlasí. Není proto divu, že Jan Pavel II., který kardinálům představil kodex ještě před schválením, obdržel řadu protestních dopisů proti vyloučení formulace odsuzující svobodné zednářství. Byl mezi nimi i list kardinála Hyacintha Thiandouma, arcibiskupa z Dakaru.

Po promulgaci kodexu 25. ledna 1983 hovořil přední představitel »nespokojených«, kardinál Ratzinger, několikrát s papežem na toto téma. Papež vyslovil souhlas, aby Kongregace pro nauku víry vydala prohlášení o svobodném zednářství. Požadoval však, aby s ohledem na kolegiální formu rozhodování prošel připravený text řádným zasedáním kongregace a byl předložen ke schválení. Na Ratzingerovu otázku, jaká většina je pro toto schválení potřebná, odpověděl Jan Pavel II.: »Stačí mi prostá většina. Budou-li tři pro a dva proti, text schválím.« Nakonec byla většina průkaz-

nější. Když byl po deseti měsících tvrdé práce a mnoha různých rozepřích text předložen, ujal se kardinál Ratzinger slova jako první. Vysvětlil formulaci a důvody pro promulgaci textu. Nato se vyjádřili další členové kongregace, kteří byli stejného názoru. Vzhledem ke zřejmě většině zdrželi se odpůrci prohlášení svých vystoupení, a tak nikdo kardinálu Ratzingerovi neodporoval. I oba italské kardinálové, Agostino Casaroli, tehdy ještě státní sekretář, a vlivný prefekt kongregace pro biskupy, Sebastiano Baggio, raději mlčeli.

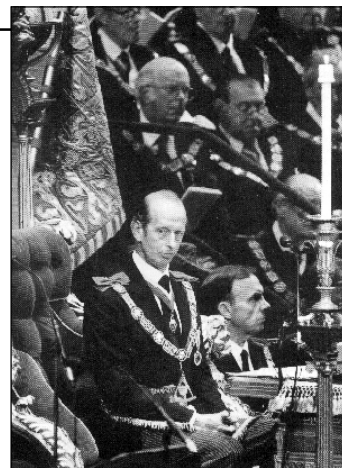
Prohlášení Kongregace pro nauku víry ovšem neobnovilo exkomunikaci svobodných zednářů. O vypuštění tohoto trestu žádal prezident komise pro revizi církevního práva Mons. Rosalio Castillo Lara. Proč? »Svobodní zednáři obdrželi výslovný slib, že slovo *exkomunikace* se v novém kodexu již neobjeví. Tak ani nebylo možno uvést je v prohlášení Kongregace pro nauku víry, které v poslední chvíli potvrdilo nesmiřitelnost mezi katolíky a svobodnými zednáři,« potvrdil jeden svědek redakci 30giorni, který celých vzrušujících deset měsíců prožil v bezprostřední blízkosti.

Prohlášení nicméně navzdory novému kodexu neslučitelnost výslovně potvrzuje. V prohlášení stojí:

Byla položena otázka, za se změnil soud církve o svobodném zednářství, když v novém CIC není odsouzeno tak jako dříve.

Tato kongregace je oprávněna odpovědět, že redakce použila v tomto případě stejné kritérium jako pro jiná sdružení, která rovněž nejsou výslovně jmenována, protože je začleňuje do širších kategorií.

Negativní postoj církve k sdružením svobodných zednářů zůstává nezměněn, protože jejich principy je třeba nadále považovat za neslučitelné s naukou církve. Proto je nadále zakázáno vstupovat do těchto

Veřejný ceremoniál zednářů v Earls Courtin v Londýně

sdržení. Věřící, kteří jsou příslušníky sdružení svobodných zednářů, nacházejí se ve stavu těžké viny a nesmějí přistupovat k svatému přijímání. Místním církevním autoritám nepřisluší vyjadřovat se k povaze zednářských sdružení, jestliže by taková vyjádření znamenala třeba jen částečné zrušení tohoto prohlášení.

Papež Jan Pavel II. toto usnesení řádného zasedání kongregace při audienci udělené kardinálu Ratzingerovi potvrdil a nařídil jeho zveřejnění.

Prohlášení nese datum 26. listopadu 1983, tedy posledního dne před zavedením nového Kodexu církevního práva. Komentátor odmítl názor, že časový termín byl zvolen tak, aby zvýšil pozornost věnovanou tomuto dokumentu. Někteří pozorovatelé v tom viděli pokus předejít možným protimanévřům. Skutečnost však je jiná. I když text prohlášení je krátký, vyžádal si velmi mnoho času. Obnovit odsouzení tak, aby nebyl použit termín »exkomunikace«, nebylo vůbec lehké. »Kongregace chtěla prohlášení uveřejnit již dříve, ale spory trvaly až do poslední chvíle,« prohlásil svědek celé události. Podle jeho důvěrného sdělení bylo definitivní znění hotovo až v posledním možném týdnu. A tak museli bratři v lóžích nechat láhve v ledničkách, i když katolická církev, jak bylo slíbeno, definitivně odsunula termín »exkomunikace«. 30giorni 4/93

Kardinál Suenens
o »poslední cestě«

Kardinál Leo Josef Suenens, arcibiskup v Mechelen a Bruselu, jeden z největších církevních vůdců naší doby, vzdal se arcibiskupského úřadu po dosažení 75 let věku. V interview, které poskytl při této příležitosti, hovořil o tom, že je nyní nanejvýš na čase, aby myslel na »poslední cestu«.

»A co očekáváte v cíli této cesty?«

»Všechno!« odpověděl kardinál. »Kdybych po smrti nic neočekával, celý můj život by pro mne ztratil všechn smysl. Nebyl bych schopen porozumět ani utrpení, ani lásce. Mohu přece vidět tyto skutečnosti jediné ve světle věčnosti.

Není žádné nesmyslné, absurdní utrpení. Bolest, to není poslední slovo. Můžeme si ji vysvětlit jako porodní bolesti. Protože pozemský život je jenom přípravou na věčnost, vidím za vši temnotou jasný paprsek světla, který osvětluje všechny události mého života a vysvětluje je skrze lásku. Tuto lásku jsem vždy hledal a mohu ji pochopit pouze jako potřebu věčnosti, protože člověk instinktivně odmítá, aby miloval a byl milován jen dočasně. Pravá láska směřuje k nepomíjivosti. Je to výzva k vítězství života nad smrtí. Jedinou budoucnost, na kterou čekám, vidím jako světlo a jasnost, jako radost a naplnění všeho toho, po čem jsem zde toužil.

Když ležel Leon Bloy na smrtelné posteli, položili mu otázku: „Co pociťujete v tomto okamžiku?“ Odpověděl: „Nesmírnou zvědavost.“ Já si přeji, aby moje odpověď mohla pak znít: „Nesmírnou důvěrou v Boží lásku.“

V asijské části Ruska

V létě 1995 podnikl P. Gregor Cioroch, provinciál minoritů v Rusku, dvoutýdenní vizitaci v jihovýchodní části Sibíře. Letěl až k hranici s Japonskem a pak vlakem pokračoval v etapách zpět až do Moskvy. Jsou to pro nás nepředstavitelné vzdálenosti.

18. června jsem startoval v Moskvě do 8500 kilometrů vzdáleného Chabarovska k sedmihodinovému letu. Právě zapadalo slunce. Když jsem přistával, byla v Moskvě půlnoc, ale tady jsem právě zažil východ slunce.

Budoucí sídlo minoritů?

Vedoucí katolické obce v Chabarovsku pan Stanislav Jarmak poslal pro mne na letiště svého syna Evžena. Starý katolický dřevěný kostel slouží nyní jako nemocnice, v červeně zděné faře je místní úřad. Městská správa chce dát k dispozici pro stavbu nového kostela pozemek v parku u řeky Amur. Chabarovsk, místo soutoku Usuri a Amuru, bylo založeno v r. 1865 a má dnes cca 700 000 obyvatel. Kromě stanice transsibiřské magistrály je zde mezinárodní letiště se spojením do Kanady, USA, Číny a Koreje. Je zde také významný námořní přístav se spojením na Tichý oceán. Japonský ostrov Hokkaido je vzdálen 600 km, Severní Korea 800 a Čína pouhých 30 km.

Amur, hranice s Čínou

Vlakem jsem cestoval 16 hodin v třicetistupňovém vedru 800 km podél čínských hranic až do Blagověčenska. Město má 250 000 obyvatel a bylo založeno 1856 jako hraniční město na Amuru. Na druhém břehu je čínské město Aihui.

Krásný katolický chrám postavený v novogotickém slohu v r. 1895 zůstal zachován a slouží nyní pravoslavné církvi. Ve farní budově vedle kostela sídlí pravoslavný biskup Gabriel. Za katolíky sem dojíždí o velkých svátcích P. Miron ze vzdálenosti 2000 km z Vla-

divostoku na pobřeží Japonského moře.

Potrat po rusku

Žije zde 400 katolíků. Doprovází mě pan Alexandr Ivanovič Riněski. Je také ředitelem velké továrny Blagověst. Mohu se s vámi podělit o zajímavou historii jeho života.

Jeho matka byla v době jeho těhotenství již objednána na potratovou kliniku. Termín by stanoven na 25. března. Sousedky však matku varovaly: Ten den rozhodně ne, nebo to přinese neštěstí. Matka tedy zákrok odložila a nakonec k němu vůbec nedošlo. Změnila názor, porodila syna, malého Alexandra.

Jak se tehdy slušelo, stal se Alexandr horlivým komunistou, udělal kariéru a stal se ředitelem velkého koncernu s názvem Blagověst (Zvěstování). Později se stal vedoucím ředitelem ve městě s názvem Blagověčensk (Zvěstování). Zde byl nakonec pokřtěn a nyní je hybnou silou místní katolické obce.

Od Bajkalského jezera do Irkutsku

Cesta pokračovala kolem čínských hranic až k Mongolsku. 2800 km jsme ujeli při 35° C za 54 hodiny. Nekonečné lesy, obrovské vodní toky, dlouhé horské mosty, nádherná příroda, dosud nedotčená lidskou rukou.

Jedeme kolem Bajkalského jezera. Je 800 km dlouhé a 100 km široké, hloubka 1,5 km. Vlevo je slavné Sajanské pohoří, nevýslovně krásné. Zrádně klidné jezero se umí bleskově proměnit na nebezpečně rozbourěné. Léto je zde velmi krátké, brambory by zde nedorost-

ly. Pěstuje se tu jen něco málo zeleniny. Hlavní potravou jsou ryby.

Jsem hrdý na to, že sem již v r. 1246 dorazili první františkáni, fra Giovanni z Itálie a bratr Benedikt z Polska.

V Irkutsku má katolická obec 200 duší. Kostel slouží jako koncertní síň, ale je možno ji pronajmout na hodinu pro bohoslužbu.

Krasnojarsk – Novosibirsk

Asi po dalších 1000 km na západ jsem dorazil do Krasnojarska na řece Jenisej. Je to město s 1 milionem obyvatel. Do Moskvy ještě zbývá 5000 km. Na území, které je devětkrát větší než Itálie, působí otcové klaretini. Mají zde jedno nakladatelství, tiskárnu a RTV středisko.

Po dalších 800 km přijíždím do dvoumilionového Novosibirsku. Zde sídlí biskup Josef Werth, původem Němec, který je odpovědný za katolíky z celého východního Ruska a Sibíře. Po dalších 54 hodinách jízdy přijíždím zpět do Moskvy.

Projekt Sibíř

Náš řád se nemůže soustředit na evropskou část Ruska. Je zde mnoho rizik a je nutno počítat s politickým i náboženským pronásledováním. O východ Ruska se však pravoslavní nezajímají. Také politické proměny v Moskvě se zde tak rychle neprojevují. Ruská revoluce sem dorazila s osmiletým zpožděním.

Navrhuji usídlit se v Chabarovsku. Příslušné území je pětkrát větší než Polsko. Není zde jediný katolický kněz. Mladí silní misionáři se zde mohou bohatě uplatnit.

Chabarovsk by mohl být odrazovým můstkem pro působení v Číně a v Severní Koreji. Ve městě je již katolická obec korejského obyvatelstva s ruským státním občanstvím.

P. dr. Gregor Cioroch

Čím větší je kolo, tím pevnější musí být paprsky, které spojují loukot' s osou. Jedno musí být jasné:

Je konec s Církví, jestliže se prosadí pluralita ve víře, tj. v tom podstatném.

To by byl chaos, organizovaný chaos, jemuž by institucionalizovaná církev ještě poskytovala pomoc.

A proto je třeba říct

s veškerou naléhavostí:

je vždy úlohou dobrého pápeže a dobrého vedení Církve chránit a obnovovat jednotu víry, bez násilí, prostě objektivně podle podstaty.

A podstatou je to, co její Zakladatel dal do duchovních základů domu, který Kristus vybudoval na skále.

v

Mluví se o ekumenismu jako o »smířené různosti«.

»Smířená různost« je překrásný, ale také mámivý pojem. Směšují se tu dvě roviny. To, co má být ve své podstatě smířeno, je třeba smířit, jak jen možno. Ale není žádného smíru mezi správným a chybným, mezi pravdou a omylem, není žádného smíru mezi názory a praxí, které jsou zkonstruovány čistě lidským smýšlením, a mezi tím, co je v Církvi dáno shůry, od Krista, z neomylného Zjevení.

v

I kdybychom měli ten nejlepší katechismus, jsou ještě další prvky, které při jeho uplatňování hrají svou roli: především je to lidská svoboda, dále lidská omezenost a konečně lidské slabosti. To jsou prvky, které se starají o to, že i ten nejlepší text, nejlepší katechismus nemusí mít přímo ty nejlepší výsledky.

Kardinál H. H. Groer

Kardinál Hans Hermann Groer

Kardinál Hans Hermann Groer opustil 30. dubna 1998 Rakousko a odebral se do Drážďan-Goppeln, kde bude pobývat v klášteře nazaretských sester. Tento klášter založený v r. 1928 přečkal i komunistický režim. Sestry pracují v nemocnicích, v rodinách i v pastoraci.

Je to ve skutečnosti jeho druhý nucený odchod z vídeňské arcidiecéze.

Kardinál Groer se narodil r. 1919 a kněžské svěcení přijal r. 1942. Působil nejdříve jako učitel náboženství. Pak se stal ředitelem chlapeckého semináře v Hollabrunnu a od r. 1969 organizoval každý měsíc pouť do poutního chrámu Narození Panny Marie v Maria-Roggendorf. Toto poutní místo se stalo centrem mládeže a střediskem hnutí, které se rozšířilo do 200 míst v Rakousku, Německu, Švýcarsku i u nás. Jeho mariánský apoštolát přinášel bohaté plody a přivedl mnoho mladých mužů ke kněžskému stavu. Náhle byl Groer obviněn z »příliš katolických« výchovných metod a musel se zodpovídat před zvláštní konzistorní komisí. Byl proti němu vyvolán takový odpor mezi diecézním klérem, že byl nucen z diecéze odejít. Uchýlil se v r. 1974 ve věku 55 let k benediktinům do götweiského opatství. Posléze se stal ředitelem poutního místa v Roggendorfu. O této jeho činnosti se dočteme i ve významné šestisvazkové encyklopedii *Marienlexikon*.

Když kardinál Franz König odešel r. 1986 po téměř třiceti letech ze stolce vídeňského arcibiskupa, byl jeho nástupcem překvapivě jmenován H. H. Groer. Tak se nečekaně vrátil do diecéze, která jej před časem vypudila. Groer se nenechal ovlivnit bojem mezi různými vnitrocírkevními křídly. Stal se lidovým biskupem a získal si velkou náklonnost vídeňských věřících.

Vzhledem k způsobu, jakým byl sledován a obviňován během svého působení ještě před vstupem do kláštera, je zcela nevysvětlitelné, jak by se mohlo utajit jeho údajně pedofilní chování, které navíc může těžko najít místo vedle jeho vroucí mariánské úcty.

Podle zahraničních pramenů

Maria pila z kalichu utrpení a zármutku jako žádný jiný člověk: »Vy všichni, kteří jdete kolem, pohleďte a vizte, zda je bolest jako bolest má.« Těmito slovy dává Církev promlouvat Bolestné Matce. Ale i ve slávě po boku Kristově v nebeské hostině zůstává Potěšením zarmoucených. Ona je veškerou naší útěchou. Ohlášena již v protoevangeliiu po pádu prvních lidí (Gen 3,15), je stále spojena s Vykupitelem a Zachráncem, vyučena v utrpení stojí po boku Ukřižovaného, zcela čistá a bez viny je naší útěchou, naší nadějí, i kdyby to bylo v nejtemnější noci. Její existence, její vyvolení, její omilostnění je útěchou pro všechny, kteří ještě nestanuli v plnosti světla věčného dne.

Z knihy H. H. Groera: Hlasy z Loreta

∞

Z mědirytin na téma Litanie Loretánské od bratří Klauberových z r. 1763. (Nad těmito obrazy Groer meditoval ve své knize Hlasy z Loreta.)

Sestra Emmanuela píše...

Pochválen buď Ježíši!

Využívám této příhodné příležitosti k tomu, abych vám sdělila několik slov o početných uzdraveních, která Maria uskutečňuje prostřednictvím této oázy míru, kterou je Medžugorje. – Obě následující svědectví nejsou ani nejlepší, ani nejobdivuhodnější, ale ukazují, že Bůh čeká jen naše vroucí modlitby, aby uzdravil, a že to rád dělá skrze „Prostřednici všech milostí“.

Beatrice je z Toulouse. Od svých 5 let milovala Ježíše a její prostá víra vyzářovala i do jejího okolí. Velmi ráda studovala. Ale v 15 letech je postižena nemocí, která ji nutí přerušit studium a léčit se. Krevní analýzy ukazují silnou, virem způsobenou chudokrevnost a symptomy budí obavy o její život. Část rodiny přichází v květnu 97 do Medžugorje a intenzivně se za ni modlí. S prosbou za její uzdravení tráví hodiny v adoraci před Nejsvětější svátostí. 9. května se přidruží k Ivanovi při jeho zjevení u Modrého kříže (22 h). Ten večer se Gospa modlíla zejména za nemocné. – Zatímco byla na svém lůžku a nevěděla nic o tom, co se děje v Medžugorje, pocítila Beatrice návštěvu Ježíše a Marie a od toho okamžiku se jí rychle vrátily síly. Nyní je v plné formě, mohla se vrátit ke svému studiu a lékaři vůbec nechápu její náhlé uzdravení. Beatrice však vysvětluje: „Cítila jsem ve svém srdci, že Ježíš a Maria mě uzdravují.“

Kristina z Lille, 60 let, omezovala svou víru na 50 min. nedělní mše svaté. Trpí těžkou rakovinou prsu s metastázemi, prošla vším, co se dalo: chemoterapií, ozařováním..., ale mar-

ně. Její slabost byla extrémní. V dubnu 97 se přihlásila s manželem na pouť do Lurd a hned nato potkala organizátora poutí do Medžugorje. Ten se právě vracel z Medžugorje a ohnivě vyprávěl, jaké milosti se tam dostávají. Kristina propukla v pláč... „Promiňte, šokoval jsem vás nějak?“ – „Ne, ale mám pokročilou rakovinu a nevím, zda za 3 měsíce budu ještě na tomto světě, abych mohla jet do Lurd. Bylo by možné jet dříve do Medžugorje?“ – Manželé to mohli uskutečnit v květnu 97; tam objevili víru v nových dimenzích a modlili se jako ještě nikdy. Na místě nepostřehla Kristina nic zvláštního na svém těle, ale po návratu lékařská vyšetření dokazovala, že zmizely všechny stopy rakoviny. Lékaři nechápou... – Kristina našla zdraví těla, ale hlavně její „nedělní víra“ se přetvořila ve veliký vnitřní oheň. Modlí se mnoho a svědčí o Božích divech. A má naspěch vrátit se do Medžugorje se svou rodinou, aby poděkovala Ježíšovi a Gospě.

Jistě, ne všichni nemocní, kteří se přicházejí modlit do Medžugorje, jsou fyzicky uzdraveni, ale ti, kdo otvírají své srdce, se vracejí potěšeni a obohaceni novou silou. Od svých prvních příchodů Gospa vyzvala lidi, aby se víc modlili za nemocné. Doporučila modlitbu 7x Otčenáš, Zdravas, Sláva Otci (tradiční v Herzegovině) a Jeleně darovala jednu modlitbu (viz

Vatikánská tragédie

Krátce po svém jmenování velitelem švýcarské gardy byl Alois Estermann zastřelen spolu se svou manželkou ve svém bytě. Vrahem je příslušník gardy Cedric Toray, který spáchal na místě sebevraždu. Svatý otec byl okamžitě o této skutečnosti informován a odešel bezprostředně do své soukromé kaple.

Estermann byl 11 let zástupcem velitele osobní papežovy stráže. Jeho prvním velitelským aktem mělo být přijetí přísahy nových 40 rekrutů švýcarské gardy.

Jan Pavel II. při modlitbě nad těly zavražděných

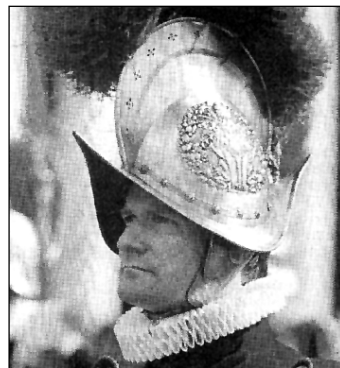

PS). Žádala také o púst o chlebu a vodě za nemocné; a vskutku, mnoho uzdravení se uskutečňuje, když se rodina začne postit. Konečně Gospa doporučila „pomazání nemocných“. (Tato svátost církve je příliš opomíjena, a přece často vrací zdraví. Je omyl čekat s nabídkou této krásné svátosti, až když nemocný umírá!)

Drahá Gospo, „Uzdravení nemocných“, pros za nás!

Sr. Emmanuel

PS.: V evangeliu mnoho nemocných bylo uzdraveno, protože věřili v Ježíše. Od té doby se nic nezměnilo! Bylo by mnohem více uzdravení, kdybychom se vrátili k prameni všeho života, k Bohu Stvořiteli, a „utráceli“ tolik času a energie na návrat k němu a k modlitbě, kolik ho utrácíme pro naše léčení...

Alois Estermann

Estermann pocházel z Gunzwil u Luzernu a byl původním povoláním zemědělec. Do gardy vstoupil r. 1980. Při atentátu na Jana Pavla II. 13. května 1981 šel krokem za jedoucím automobilem. Když padly výstřely, vyskočil na auto a ve shodě s přísahou chránil papeže vlastním tělem. Svě jmenování označil za poctu a výraz Boží vůle.

Podle KNA

Modlitba za nemocné (červen 1985, překl. z chorvatštiny): „*Můj Bože, tento nemocný, který je zde před Tebou, Tě přišel prosit o to, co se mu jeví jako nejdůležitější: To, co si přeje, považuje pro sebe za nejdůležitější. Ty však, Pane, vlož mu do srdce tato slova: „Důležité je, aby byla zdravá duše!“* – Pane, ve všem ať se na něm naplní Tvá svatá vůle! Chceš-li, ať se uzdraví. Je-li to však Tvá svatá vůle, pak ať dále nese svůj kříž. – Prosím Tě i za nás, kteří se za něho modlíme: očisti naše srdce, abychom byli hodni toho, abys skrze nás rozdával své milosti. – Ochraňuj ho a ulehči jeho bolesti. Ať se na něm naplní Tvá svatá vůle a ať se v něm projeví Tvá svatá láska. Pomáhej mu, aby odvážně nesl svůj kříž.“ (Přidat 3x Sláva Otci...)

Gospa řekla, že taková modlitba za nemocné je nejkrásnější.

Alexandrina – seraf lásky (18)

Pohřeb začal 15. října v 10.00 hodin. Byli zastoupeni lidé všech společenských tříd – profesori, lékaři, právníci, obchodníci, průmyslníci, umělci i řadoví pracující. Oportské noviny psaly, že „plných 21 hodin nepřetržitě proudily nesmírné zástupy lidí okolo dveří skromného domku rodiny Costových, aby naposledy spatřily ‚nemocnou ženu Kalvárie‘, jak ji každý znal“. Někteří květináři ve městě nebyli schopni nikde sehnat bílé růže, protože pokud byla nějaká na prodej, hned ji posílali do Balasaru.

Očitý svědek D. Ismael de Matos nám zanechal živé líčení mimořádného Alexandrinina pohřbu:

„V čele smutečního průvodu se tyčila korouhev Apoštolátu modlitby, na níž byla namalována tato Ježíšova slova (pronesená roku 1673 sv. Markétě Marii Alacoque): »Zde je to srdce, které tolik milovalo!« Nevíme, zda si byl autor vědom toho, co řekl Ježíš Alexandrině 1. října 1954:

»Chci, abys zapálila svět touto láskou Mého Božského Srdce, která dnes v lidských srdcích vyhasla. Zapal oheň! Zapal oheň! Chci dát svou lásku všem lidem. Chci být milován všemi. Nepřijímají to a nemilují mne. Chci, aby tato láska byla tebou roznicena v celém lidstvu, právě tak jako byl tebou svět zasvěcen Neposkvěnému Srdci Mé pozhnané Matky.«

Když byla rakev podle zvyku ve farním kostele otevřena, lidé se tísnili kolem katafalku, zatímco desítky kněží zpívaly hodinky a sloužily mši svatou. Každý se chtěl dotknout jejího těla. Každý chtěl políbit její ruce, které, ač po mnoho let nehybné kvůli nemoci, byly magnetizujícím sloupem vztyčeným k nebi silou modlitby a utrpení a přiváděly dolů na zem proudy Božího milosrdenství a milosti.

Při posvátném obřadu v prostorném farním kostele bylo nutné vytvořit uličku hustým davem, aby každý mohl ještě jednou spatřit pokoj a dobrotu Alexandriny, odevzdané a láskyplné. Přijímala a vyslechla tolik lidí a proseb!

Když se blížila jedna hodina po poledni, nesli ji na hřbitov v rakvi, která tonula v záplavě květů. Byla pochována do skromného a prostého hrobu, právě tak jako byl skromný a prostý i její život, s tváří obrácenou ke svatostánku, jak si vždy přála. Truchlící rodina přijímala návštěvníky, telegramy a kondolenční dopisy z celé země. Byl to jednomyslný sbor hlasů velebící Alexandrininu památku a její ctnosti.“

Dva roky po její smrti zřídilo biskupství nad jejím hrobem kapli a v roce 1967 arcibiskup z Bragy Francisco Maria da Silva slavnostně zahájil diecézní šetření ve věci jejího blahověření. 10. dubna 1973 bylo úspěšně dokončeno a postoupeno do Říma. Při té příležitosti měl arcibiskup dlouhou promluvu o ctihodné služebnici Boží a nakonec poděkoval všem, kdo nesli tíhu zdlouhavé a pečlivé práce soudního procesu. Jeho Milost končila slovy:

„Nástrojem tohoto díla byli především salesiánští otcové. Proto vám blahopřeji, poněvadž Alexandrina byla salesiánskou spolupracovnicí. Děkuji vám, protože pocházela z této diecéze – je slávou této diecéze. Nyní se pouze modlím, aby Pán dal příležitost nám všem, nebo alespoň některým z nás, účastnit se slavnosti Alexandrinina blahověření v bazilice sv. Petra. Cožpak by si Pán nepřál dát nám všem, nebo některým, či alespoň jednomu z nás tu čest být přítomen v téže bazilice svatého Petra svatořečení Alexandriny Marie da Costa?

Mezitím tisíce poutníků z celého světa se shlukovaly k jejímu hrobu a pokojíku, který byl po více než třicet let jejím celým světem, „oltářem úžasného obětování“, jak to shrnul kardinál Cerejeira. Deolinda neměla chvilku klidu. Napsala: „Zdá se, že není dne, abych neviděla lidi, kteří přicházejí, aby se pomodlili u hrobu mé sestry. Hlavně o nedělích a každého třináctého v měsíci se konají různé poutě z mnoha míst.“ Byly zaznamenány četné zázraky v Balasaru i jinde. V roce 1972 byla na Alexandrininu přimluvu údajně jedna žena v anglickém Southend uzdravena z rakoviny. Kardinál Cerejeira osobně složil modlitbu za její blahověření. „Prst Boží je zde,“ tvrdila s určitostí Jeho Eminence, když obdržela „dvě neuvěřitelné milosti“ poté, co se modlila v pokojíku vizionářky.

V roce 1977 biskupská konzistoř přenesla Alexandrinino tělo z kapličky na čestné místo vedle hlavního oltáře vesnického kostela, protože arcibiskup z Bragy usoudil, že pro Alexandrinu bude vhodnější, aby spočinula vedle své milované Eucharistie. Na stěně nad ní jsou vyryta některá z jejích nejkrásnějších zvolání k Nejsvětější svátosti. Jak předpověděla dřívě, její tělo nezůstalo neporušené, ale bez rozkladu se proměnilo v popel – mimořádný div, který zjevně urychlil její kauzu blahověření. Samotný popel vydával nebeskou vůni, když byla její hrobka při několika příležitostech otevřena.

Na kostele a jeho nejbližším okolí se provádějí rozsáhlé úpravy, aby bylo možno vyhovět rostoucím zástupům poutníků.

V srpnu 1978 jsem měl tu velikou čest setkat se v Alexandrinině domku s Deolindou. Tato žena, nyní osmdesátiletá a v počátečním stádiu Parkinsonovy choroby, prokázala obdivuhodnou laskavost a jem-

nost, již mi poskytla náznak vznešené oddanosti, kterou chovala ke své svaté sestře. Díky neobyčejné shodě okolností právě přijel na pár dní z Turína P. Pasquale, když cestou navštívil svou blízkou přítelkyni, sestru Lucii, nyní karmelitánskou mnišku v Coimbre. Jeho srdečnost neznala mezí. Když mi ukázal všechno, co by mě mohlo v domě zajímat, a vysvětlil, jak je Alexandrinin životopis překládán do mnoha jazyků, dal mi vzácnou relikvii – její šátek, který používala těsně před tím, než zemřela. S mou domněnkou, že se Alexandrina jednoho dne možná prokáže jako druhá sv. Markéta Marie Alacoque, souhlasil s největší rozhodností.

Léta předtím, v roce 1948, Alexandrina nadiktovovala svůj epitaf, poslední úpěnlivou prosbu jejího srdce k tomuto mravně uvolněnému věku. Tato slova byla vyryta do bílé mramorové desky, která zakrývá její hrob. Odráží se v nich i poslední prosba Panny Marie Fatimské z 13. října 1917: „Neurávejte více Boha, neboť už je velmi uražen.“

Hříšníci: jestliže popel z mého těla může být užitečný, aby vás zachránil, přistupte. Bude-li třeba, přejděte přes něj; šlapejte po něm, dokud úplně nezmqizí; avšak nikdy už nehřešte. Hříšníci: je toho tolik, co bych vám chtěla říci. Celý tento veliký hřbitov by nepojal, co bych vám chtěla říci. Již nikdy neurávejte našeho drahého Pána. Obratťe se. Neztratťe Ježíše na celou věčnost. Je tak dobrý.

*Dost již hříchů!
MILUJTE HO!
MILUJTE HO!*

(Konec)

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XLIII.

Wilhelm Hünermann

Biskup dlouho setrval v těžkém mlčení. Pak řekl nezvučně:

„Raději bych přišel o život, než dělal, co mi svědomí zakazuje. Ale povinnost zachránit bratry se mi zdá větší. Není-li žádný jiný prostředek...“

„Tento je jediný!“

„Zúčastním se zítra svěcení biskupa Felixe,“ mdlým hlasem řekl Martin.

„A ještě v této chvíli přivedu zpět kohorty!“ slíbil císař. „Ale teď jdi! Doufám, že konečně teď budu mít klid.“

Martin unaveně odcházel z paláce. Příštího rána se uprostřed prelátů účastnil svěcení nového vrchního pastýře. Itacius a jeho druhové ho se zadoštičiněním pozorovali.

„Tak přece přilezl ke křížku,“ šeptali si.

Po slavnosti Itacius licoměrně přistoupil k Martinovi a řekl: „Těší mě, bratře, že jsi projevil smířlivost. Zapomeňme tedy na starý spor! Mír je opět nastolen, za to děkujeme Bohu. Teď však tě prosíme, připoj i ty své jméno pod rozsudek synody!“

„Nebudu podepisovat!“ odpověděl Martin a obrátil se k odchodu.

„Proč jsi tedy přišel?“ volal Itacius, ohromeně se dívaje za odcházejícím. Důvod se dověděl, když ještě téhož dne uslyšel, že císař povolal zpět oddíly vyslané do Španělska. Než Martin se svým průvodcem opustil Trevír, potkal ho starý biskup Theognit.

„To jsi neměl dělat, bratře,“ řekl vyčítavě. „Tvé objevení se v domě přesvědčilo všechn lid, že schvaluješ Itaciovu vražedné úmysly.“

„Cesta byla pro mne pořádně těžká,“ vzdychl Martin. „Ale byla to jediná možnost, jak zachránit ubohé bratry. Při-

kázání lásky přemohlo všechny rozpaky.“

„Je-li tomu tak, chci ti požehnat!“ odpověděl kmet a sevřel přítele do náruče.

Martin se znaveně vlekl po staré římské silnici vedoucí z Trevíru do Remeše. Bylo mu, jako by nesl těžké břemeno, pod kterým skoro klesal.

„Necítíš se dobře, otče?“ ptal se Gallus starostlivě.

„Zhřešil jsem, můj synu,“ zasténal biskup. „Způsobil jsem těžké pohoršení, když jsem se ukázal při slavnosti v dómu.“

„Ale přece jsi tím zachránil život tisíců nevinných lidí,“ zvolal mladý kněz.

„Přesto má vina těžce doléhá na mou duši!“ odpověděl tiše Martin.

Po dva dny sotva promluvil. V noci spánek prchal z jeho víček. Až při odpočinku v ubohé chatrči, blízko městečka Freiligenstein, v dnešním Lucembursku, chvíli před svítáním unaveně zdříml.

Ve snu viděl anděla, který na něho volal: „Jednal jsi správně, Martine. Nemohl jsi jinak. Vzchop se tedy a odhoď smutek, který ohrožuje tvou spásu! Pokoj s tebou!“

Když opět vyrazili, byl biskup jako vyměněný, všechna trýzeň z něho spadla a Gallus měl co dělat, aby mu stačil.

Přes všechna varování táhl císař Maximus v létě příštího roku do Itálie, porazil oddíly Valentiniana II., který se se svou matkou zachránil na dvoře východořímského císaře Theodosia.

Theodosius se stal mstitelům vyhnaného, porazil uzurpátora ve zničující bitvě na Sávě a pronásledoval prchající až do Aquileje. Tam byl Maximus 27. srpna 388 zavražděn vlastním vojákem, který přeběhl k nepříteli. Tak se krutě naplnila předpověď velkého biskupa.

Podivné shledání

PODIVNÉ SHLEDÁNÍ

Teplé jarní slunce plnilo údolí Sarthy svým leskem. Z velikonočně probuzených polí jásavě stoupali skřivani do modrého nebe, vrby na březích rozkládaly své kvetoucí větve. Celý svět byl plný sladké vůně, bzúčení včel a radostného šumu.

Ale biskup z Tours, který spěšně mířil do města Vindinium (dnešní Le Mans), jak se zdálo, neviděl nic z té krásy, jeho srdce ztěžko zármutkem; jeho návštěva patřila umírajícímu příteli, zbožnému biskupu Liboriovu, který mu vzkázal, aby ho naposledy navštívil před cestou na věčnost.

Najednou se zastavil. Jeho pozornost upoutal chudý rolník, který kopal příkop kolem své malé vinice a při těžké práci si zpíval latinský žalm. Biskupovi to připadlo tak zvláštní, že přistoupil blíž a zavoláním pozdravil pilného muže. Vinař zarazil rýč do půdy, rukávem hrubé kytlice si setřel pot z čela a váhavě se blížil, přecházeje přes pole ve svých nemotorných dřevěných sandálech. Slunce ho oslňovalo, ale když poznal pocestného ve starém černém plášti, poklekl před ním na blátivou půdu a prosil o požehnání.

„Jaký šťastný den,“ volal v radostném pohnutí, „že smím vidět svého milého pána, biskupa z Tours!“

„Kdo jsi, že při tak těžké práci zpíváš písně církve?“ ptal se Martin.

„Jsem jenom chudý sedlák,“ odpověděl Kelt.

„A zpíváš latinsky?“

„Ach ano, pane! Nás biskup Liborius mě před několika lety vysvětil na subdiakona. Teď je těžce nemocný a nejspíš už nedočká zítřka.“

„Ty se budeš místo něho starat o osiřelé stádo,“ řekl Martin tajemně.

„Já, pane?“ sedlák užasle zíral na Božího muže. „Ach, chápu, žertuješ se svým pokorným služebníkem. Nejsem hoden kněžského úřadu, jsem přece ženatý muž. Žena, která tamhle na svahu vyvazuje výhonky révy, je moje manželka, a dítě vedle ní je můj synek Viktorius. Já se jmenuji Viktor. Až přijdeš k našemu biskupovi, pověz mu, ať nám z nebe žehná!“

„Jak by ti neměl žehnat, vždyť budeš jeho nástupcem v úřadě!“

„Nikdy by mi nenapadlo, že by tak svatý muž mohl žertovat se sedlákem,“ řekl rolník potřásaje hlavou.

„Nikdy jsem nemluvil vážněji. Brzy se zas uvidíme. Zatím tě Bůh opatruj.“

Vinař, údivem bez sebe, hleděl za odcházejícím, pak se vrátil ke svému příkopu a s novým elánem se opět pustil do práce.

Martin přišel právě včas, aby svému spolubratru prokázal poslední službu. Liborius, který se ho jako svůj velký vzor stále snažil napodobovat, ležel v kajicnické košili na vrstvě šedého popela, aby očekával smrt jako věrný a pokorný sluha Boží. Jeho unavené oči zazářily, když uviděl vstupovat přítele.

„Teď mohu klidně umřít,“ sípal namáhavě.

„Jistěže můžeš klidně umřít,“ odpověděl Martin se srdečnou laskavostí, „vždyť tvá díla tě následují.“

„Ale také všechno, co jsem zameškal,“ sténal nemocný. „Břemeno biskupa je těžké a jeho odpovědnost před věčným Soudcem je veliká.“

„Buď klidný, můj příteli! Setkáš se s laskavým Soudcem. Slibuji ti to.“

Brzy nato biskup Liborius, dobrý pastýř, přítel chudých, věrný služebník a dobrodinec všech nuzných, v Martinově náručí vydechl duši. Přítel mu zatlačil oči k poslednímu pozemskému spánku a pochoval jeho tělo v kostele.

Pokračování příště

SLZY OČIŠŤUJÍ SRDCE

Přání z Irska

**Nepřeji ti,
aby tě nezahalil žádný mrak utrpení,
aby tvůj budoucí život byl samá růže,
abys nemusel prolévat slzy lítosti,
abys nikdy nepocítil žádnou bolest,
ne, nic takového ti nepřeji.**

**Protože slzy očistí srdce,
utrpení zušlechťuje duši,
bolest a nouze nás přibližují
k láskyplné Matce betlémského Dítěte
a zajišťují nám útěchu jejího úsměvu.**

**A proto moje přání zní:
Aby sis v srdci uchoval
stále vzpomínku
na každý bohatý den svého života.**

**Abys byl statečný v hodině zkoušky,
když je na tvá bedra položena kříž,
když hora, na kterou máš vystoupit,
se zdá příliš vysoká
a světlo naděje příliš vzdálené.**

**Abys každý dar, který ti Bůh pošle,
rostl s léty
a aby ti sloužil k tomu,
že naplníš radostí srdce těch,
které miluješ.**

**Abys měl v každé hodině přítele,
který je hoden tvého přátelství
a kterému můžeš s důvěrou
podat ruku.**

**A abys v každé hodině radosti i bolesti
měl s sebou potěšující úsměv Dítěte,
které se stalo člověkem,
a zůstával vždy v Boží blízkosti.**

-SKS-

Z dopisu čtenáře...

Kostel beznadějně přeplněný nedovoloval účastnit se mše svaté uvnitř, a tak podobně jako stovky jiných poutníků seděla jsem na jedné z mnoha laviček rozmístěných kolem kostela. Chorvatsky mluvená liturgie byla přenášena pomocí amplionů i ven. Díky Bohu, že déšť, který s takovou vytrvalostí provázal celý náš týdenní pobyt na tomto poutním místě, ustal ještě před začátkem bohoslužby a před drobnými kapkami nás spolehlivě chránily pláštěnky. Někteří poutníci zaplnili i zastřešené kruhové místo, kde se v letních měsících sloužily mše svaté. K místu, kde stává obětní stůl, vede pár schodů a na nich se nyní usadila rodinka (tuším, že německy mluvící) s dvěma již odrostlými dětmi a velkým psem. Občas mi k nim zalétl zrak, protože jsem seděla přímo před nimi, a tak mé pozornosti neuniklo velké zaujetí celé rodiny čtyřnohým miláčkem. Zvláště starší chlapec (asi 18letý) jej vytrvale hladil a mluvil k němu.

Při Beránku Boží, kdy většina poutníků se vkleče připravovala na setkání se svým Spasitelem, chlapcovy ruce byly stále zabořeny v psí hřívě. Zanedlouho přišli kněží a rozdávali svaté přijímání. I rodina stála ve frontě s nataženými dlaněmi. Chlapec si nesl svatou hostii a usadil se na své předešlé místo na schodech. Podíval se na psa, který se mu usadil u nohou. Ztuhla jsem. Vyděšeně jsem se dívala, co bude následovat. Díky Bohu, pes nedostal.

Přemýšlejíc jsem se také vydala vstříc svému Bohu. Přece když lidé přijímají na ruku, musí Pán Ježíš procházet nejen hříšnými ústy, ale i hříšnými rukama. Vždyť naše ruce nejsou vysvěcené jako ruce kněží. Prosila jsem Pannu Marii, ať mne vede tak, aby to bylo důstojné přijetí jejího Syna. Kněz se blížil a já si klekla, jako bych tak přijímala odjakživa. Bylo to poprvé a já věřila, že si to tak Matka Boží přála. Vnímala jsem jednotu kajícího těla i srdce, které se snažilo obsáhnout tu úžasnou jistotu, že Bůh, Stvořitel celého vesmíru, se teď ke mně sklání a sjednocuje se s mou ubohou lidskou přirozeností.

Na druhý den ráno byla mše svatá jen pro české poutníky (podle počtu autobusů se jejich počet mohl blížit 2000) a po ní následoval výstup na Křiževac. Varhany oznamovaly začátek a já se dívala na všechny kněze, na všechny ty sluhy Boží, seřazené kolem obětního stolu. Bylo jich asi 20 a všichni byli v bílém. Vyzařovala z nich vznešenost a čistota. „Otče, nebeský Otče,“

**Bez námahy
nedojdeš klidu,
bez boje
nedosáhneš vítězství.**

V

**Pane, ty znáš všechno
a nic z lidského svědomí
ti neunikne.**

Tomáš Kempenský

zašeptala jsem, „věřím, že také Ty se na ně díváš s pohnutím. Jsou to Tvoji synové a já Ti za ně za všechny moc děkuji. Víš, oni si to možná ani neuvědomují, ale i oni jsou důvodem naší radosti. Radosti celého Božího lidu. Stačí se na ně podívat a naše mysl se začne povznášet k Tobě. Prosím, odměň tyto své služebníky. Dej jim na tomto požehnaném místě tolik milostí, kolik potřebují ke své službě. Dej jim pocíť velkou radost z toho, že mohou být Tvými kněžími. Vždyť víš, kolika břemeny jsou obtíženi a jakému tlaku jsou vystaveni.“

Jak jsem tak prosila, najednou se situace obrátila a já ucítila Boží pohled na sobě. Pálilo a bolelo mne mé včerejší posuzování těch, kteří přijímali na ruku. Cítila jsem vinu za všechna svá přijímání, kdy jsem nechala přicházet Ježíše do srdce nepřipraveného, chladného a lhostejného. Zrak mi utkvěl na soše Matky Boží. Ke komu jinému by se mělo obrátit provinilé dítě? Prosila jsem za odpuštění a za to, aby Ona sama mne přivedla k svému Synu, aby Ona připravila mé srdce k Jeho přijetí. Konejšivá náruč se rozevřela. Spolu jsme poslouchaly slovo Boží, spolu jsme vyznaly lásku celé Nejsvětější Trojici modlitbou Věřím v Boha. Spolu jsme vnímaly pečlivou přípravu celebrujícího kněze před proměňováním. Spolu jsme se klaněly Ježíšově oběti. Beránku Boží, Ty, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi! A opět se blíží kněz a na jazyk se derou slova sv. Ludvíka G. z Montfortu: „Pane, nebyla jsem nikdy nic víc než shnilé símě, ne jsem nic víc než nádoba odpadků a nebudu nic víc než potrava červů, a Ty mne přesto miluješ a přicházíš za mnou?“ Postoj srdce nedovoluje povstat tělu. Očištěná ústa přijímají nebeský pokrm. Tu nesmírná a dosud nepoznaná blaženost mne celou naplňuje a v srdci jako by mi vyzvánělo na tisíce zvonů. To Pán pánů a Král králů ohlašuje svůj příchod...

*M. Tomečková
Medžugorje, říjen 1996*

Poslanci Karasovi nabídla pomoc česko-albánská společnost Slávia

Právě před rokem jsme otiskli reportáž (Světlo č.21/25. 5. 1997) z cesty poslance Parlamentu ČR JUDr. Ing. Jiřího Karase po českých osadách v Rumunsku. Kraj Banátské vrchoviny osídlily české rodiny ve 20. letech minulého století a vysoko v horách, v nehostinných podmínkách přežily do dnešních dob. Při své cestě, kdy se jako poslanec zajímal o životní podmínky českých dětí a mládeže, navštívil také obec Sumita poblíž Herculany, český Šumici, která leží stranou od ostatních krajanských sídel, trpí nedostatkem pracovních příležitostí, a proto se zdejší mladí lidé stěhují do rumunských měst. Šumice tak nejen stárne, ale hrozí jí zánik, protože chudá políčka neskýtají záruku obživy a práce není. V loňské reportáži jsme vás také seznámili s těžkostmi šumické národní školy, kterou se rumunské úřady rozhodly zavřít, neboť ji navštěvovalo posledních šest žáků.

Poslanec Karas po návratu do republiky hledal cestu k záchraně Šumice. Pokud by se našlo zaměstnání pro padesát dělníků za pouhých 70 marek měsíčně, zastavilo by to vyliďňování této malebné obce. Místní lidé jsou přitom velmi zruční, vyrábějí nábytek, byto-

vé doplňky z lýka, dřevěné náčiní a další výrobky. Výzva lidoveckého poslance k českým podnikatelům, kteří by mohli pomoci zprostředkovat odbyt kvalitních výrobků a tím oživit obchod s menšinou v Rumunsku, se přece jen setkala s konkrétní odezvou.

Jak našemu listu dr. Jiří Karas sdělil, navázal kontakt se společností Slávia, česko-albánská a. s. se sídlem v Praze, která uvádí české i jiné podnikatelské aktivity do Albánie a má s touto prací bohaté zkušenosti. Předseda představenstva Slávie dr. Tomáš Finger nám potvrdil zájem společnosti a dodal, že v nejbližší době provedou průzkum kapacity, sortimentu a všech podmínek, které by umožnily oboustranně výhodnou spolupráci s potřebným efektem: „Pokud to bude možné, zaplatíme našim krajanům i více, než požadují za své výrobky, myslíme si totiž, že zisk z podnikání má být jen do výše slušnosti a naše nabídka bude patřit samozřejmě k těm slušným. Navíc bychom skutečně rádi podpořili krajany v Rumunsku,“ řekl dr. Finger. O dalším osudu malé české obce, ležící asi sto kilometrů od krajského města Orszavy, vás budeme i nadále informovat.

Jan Schwarz

Zprávy z královéhradecké diecéze

První sobotu měsíce května se konala v Českomoravské Fatimě v Koclířově pravidelná pouť ctitelů Panny Marie. Poutníci se sjeli téměř ze všech koutů naší vlasti třiceti autobusy, aby společně uctili naši nebeskou Matku vroucí modlitbou a prosbou, které je v dnešní náročné a sekularizované době tolik potřeba. K těmto poutníkům se připojil i královéhradec-

ký sídelní biskup Karel, který byl také hlavním celebrantem poutní mše svaté, jež byla vyvrcholením bohatého odpoledního programu. V homilii otec biskup vyzdvihl pokoru Panny Marie, připomněl Rok Ducha svatého a vyzval všechny přítomné, aby se stali ve svornosti dělníky a dělnicemi Ducha svatého. Po mši sv. se otec biskup zúčastnil procesí.

Matka Církve

Papež Pavel VI. dal Panně Marii titul „Matka Církve“. Papež Jan Pavel II. zařazuje tento titul jako invokaci do lorentánských litanií mezi invokace „Matko Kristova“ a „Matko božské milosti“. Právem tam tato invokace patří. Invokací „Matko Kristova“ se obracíme na matku historického Krista, invokace „Matko božské milosti“ ukazuje na univerzální mateřství Panny Marie. Mezi tím je „Matka Církve“. Je to titul, na který nás upozorňuje sám Spasitel, když v osobě sv. Jana světuje nás všechny mateřské péči Mariině zvoláním: „Hle, Matka tvá!“

Tento titul, který byl Matce Boží plně svěřen právě v dnešní době, ukazuje, jaký proud jde dnes v Církvi. Zatím, co se dříve křesťané hlásili k Panně Marii jako k „Matce Boží“ a „Matce Kristově“, dnes potřebujeme Pannu Marii zvláště jako Matku křesťanů, jako mou Matku, tvou Matku. Církve nás upozorňuje, že Pannu Marii dnes nutně potřebujeme, že Panna Maria je znamením pro dnešní dobu. Již bezmála 200 let nás papežové intenzivně vedou k Panně Marii a upozorňují nás, že jedině ona je naší nadějí ve strašlivých bouřích, do kterých vplouvá lodička Církve. Proto Pius XII. zasvětil svět Nejčistšímu Srdci Mariinu, proto Pavel VI. i Jan Pavel II. toto zasvěcení obnovuje a znovu a znovu nás vyzývá, abychom je osobně přijali, aby bylo účinné a trvalé.

Maria, Matka Církve, je tedy záchrannou archou v době, kdy je svět ohrožován nevidanými pohromami, které hrozí zničit život tělesný i duševní. Jako za potopy v době Noemově se mohli zachránit jen ti, kteří uvěřili Noemovi, zúčastnili se stavby korábu a v daný čas všechno opustili a vešli do archy, tak i dnes. Dnes mají reálnou nadějí jen ti, kteří věří Bohu, mluvícimu k nám skrze papeže, a zúčastní se stavby archy. To znamená – vezmou vážně zasvěcení světa i sebe a budou usilovat, aby i ostatní Matku Církve poznali, zamilovali si ji, následovali ji a ve všem plnili její příkaz, který kdysi vyslovila v Káni Galilejské: „Cokoli vám řekne, učíte.“ Podle této Mariiny rady musíme brát vážně všechna přikázání Boží i církevní a vůbec všechno, co nám Kristus ukázal svým životem. Je tedy třeba brát velmi často do rukou Písmo svaté, brát vážně, jak nám Církve to či ono místo vykládá, a podle toho zařizovat svůj život. Pak můžeme spoléhat na mateřskou péči Mariinu a nemusíme se ničeho bát, i kdyby se kolem nás trásla země a sesouvaly se hory. V srdci Matky Církve máme bezpečné útočiště.

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

5. KREV, KTERÁ OČIŠŤUJE SVĚDOMÍ

42. Řekli jsme, že při vyvrcholení velikonočního tajemství je Duch svatý odhalen a zpřítomněn novým způsobem. Zmrtvýchvstalý Kristus říká apoštolům: „Přijměte Ducha svatého.“ Takto je odhalen Duch svatý, protože Kristova slova potvrzují sliby a předpovědi z řeči ve večeradle. A tím je Duch svatý také nově zpřítomněn. On ve skutečnosti působil už od začátku v tajemství stvoření a v celých dějinách Staré úmluvy Boha s člověkem. Jeho činnost byla plně potvrzena posláním Syna člověka jako Mesiáše, který přišel v moci Ducha svatého. Na vrcholu Ježíšova mesiášského poslání se stává Duch svatý přítomným ve velikonočním tajemství v celé své božské subjektivitě: jako ten, který má nyní

pokračovat v díle spásy, jež má kořeny v oběti na kříži. Beze vši pochyby svěčuje Ježíš toto dílo lidem: apoštolům, církvi; a jejich prostřednictvím zůstává Duch svatý prvním transcendentním podmětem v uskutečňování tohoto díla, které je zapotřebí vykonat v lidském duchu a v dějinách světa: on, neviditelný a zároveň všudypřítomný Parakleitos, Duch, který „vane, kde chce“ (159).

Slova pronesená zmrtvýchvstalým Kristem „první den po sobotě“ zvláště zdůrazňují přítomnost Parakleita-Utěšitele jako toho, který „usvědčuje svět“, co znamená hřích, spravedlnost a soud. Neboť jenom z tohoto hlediska se dají vysvětlit slova, která klade Ježíš do přímého vztahu s „darem“ Ducha svatého apoštolům. Říká: „Přijměte Ducha svatého. Komu

odpustíte hříchy, budou odpuštěny, a komu je zadržíte, budou zadrženy“ (160). Ježíš uděluje apoštolům moc odpouštět hříchy, aby ji předali svým nástupcům v církvi. Avšak tato moc, udělená lidem, předpokládá a uzavírá v sobě spásonosné působení Ducha svatého. Duch svatý, když se stává „světlem srdcí“ (161), to je svědomím, „usvědčuje z hříchu“, totiž dává člověku poznat jeho zlo a současně ho zaměřuje k dobru. Dík jeho mnohonásobným darům, pro které je vyzván jako sedmitvarý, může každý druh lidského hříchu zasáhnout Boží spásitelná moc. Ve skutečnosti – jak říká svatý Bonaventura – „v síle sedmi darů Ducha svatého jsou všechna zla zničena a povstávají všechna dobra“ (162).

Pod vlivem Utěšitele se tedy naplňuje obrácení lidského srdce, které je nezbytnou podmínkou odpuštění hříchů. Bez

opravdového obrácení, které zahrnuje vnitřní zkroušenost, a bez pevného předsevzetí změnit se zůstávají hříchy „zadrženy“, jak říká Ježíš a s ním tradice starozákonní a novozákonní. Vždyť první slova, která Ježíš pronesl na začátku své služby podle Markova evangelia, jsou tato: „Obráťte se a věřte evangeliu“ (163). Potvrzením tohoto vybídnutí je „usvědčení z hříchu“, které Duch svatý provádí novým způsobem silou vykopení, uskutečněného krví Syna člověka. Proto říká list Židům, že tato krev „očisťuje svědomí“ (164). Tedy, abychom tak řekli, tato krev otvírá Duchu svatému cestu do nitra člověka, to je do svatyně lidských svědomí.

Foto Mgr. Karel Konečný

Poutní kaple sv. Antonína Paduánského na hoře Světině u Krakovce (okres Prostějov), kde se v neděli 14. června koná tradiční pouť. V 10.00 hod. vyjde z Krakovce průvod na horu Světinu. V 10.30 hod. začne v kapli poutní mše svatá. Odpoledne ve 14.00 hod. jsou v kapli hodinky k svatému Antonínovi a svátostné požehnání.

Jaroměřická poutní slavnost 31. května

SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

SOBOTA – 30. KVĚTNA – VIGILIE

v 17.00 hod. – křížová cesta od dolníhó kostela a mše sv. na Kalvarii

NEDELE – 31. KVĚTNA – SLAVNOST

v 8.30 hod. – mše sv.

v 9.30 hod. – slavný růženec

v 10.30 hod. – slavnostní poutní mše

v 14.00 hod. – mše sv. se svátostí

biřmování – otec biskup Josef Hrdlička

Zvou otcové pasionisté Kalvárie

Jaroměřice u Jevíčka

Digitální varhany AHLBORN – nové modely, nové ceny. Vyžádejte si nový katalog a ceník. K+R Ústrašín 5, 393 01 Pelhřimov, tel./fax 0366/39 72 97

Využijme letos poslední možnosti levných poutních zájezdů před schválením zákona o pojištění cestovních kanceláří, které zájezdy podstatně zdraží. Obětujme pouť za očistění světa v souladu se zjevením Panny Marie v Garabandalu. Nabídku poutních zájezdů zašle: KCK MISIE, Masarykova 46, 75103 Brodek u Přerova. Telefon: 0641/74 11 50 nebo 0602/74 11 50.

TÝDENÍK SVĚTLO NALEZNETE NA INTERNETU NA ADRESE

<http://web.telecom.cz/maticecm>

Unie křesťanských pedagogů
pobočka Praha

Vás zve na přednášku

prof. ThDr. Václava Wolfa
JE BŮH NĚKÝM, NEBO NĚČÍM?

kteřá se bude konat

v úterý 2. června 1998 v 18.00 hod.

(vchod se zavírá v 18.15 hod.)

v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovnií
ulice č. 11, Praha 1

VSTUP ZDARMA

POUŤ K NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICI NA KŘEMEŠNÍKU U PELHŘIMOVA

Sobota 6. 6. 1998 – mše sv. – 17.00 hod.
(zpovídá se od 16.00 hod.)

Neděle 7. 6. 1998 – slavnost
Nejsvětější Trojice, mše sv. 8.30 hod.,
mše sv. 10.30 hod.

slouží o. biskup A. Liška
zpovídá se od 7.30 do 12.00 hod.

**Křemešník patří k nejvýznamnějším
svatotrojickým poutním místům
v naší vlasti**

Čím větší temnota je kolem nás, tím více musíme otevřít své srdce pro světlo shůry.

Edith Steinová

43. Druhý vatikánský koncil připomněl katolické učení o svědomí, když mluvil o povolání člověka a zejména o důstojnosti lidské osoby. Právě svědomí rozhoduje specificky o této důstojnosti. Neboť ono je „nejtajnějším středem a svatyní člověka: v ní je sám s Bohem, jehož hlas mu zaznívá v nitru“. Jasně „promlouvá k sluchu jeho srdce: to dělej, tomu se vyhní“. Tato schopnost přikazovat dobro a zapovídat zlo, kterou vepsal Stvořitel do člověka, je velmi důležitým znakem každé osoby. Ale zároveň „v hlubinách svědomí odkrývá člověk zákon, který si sám nedal, ale který musí poslouchat“ (165). Svědomí tedy není samostatný a výlučný pramen pro rozhodování o tom, co je dobré a co špatné. Naopak, je v něm hluboko vepsána zásada poslušnosti vůči objektivní normě, která řádnému rozhodování vytváří základa-

dy a klade mu omezení prostřednictvím příkazů a záповědí, jež usměrňují lidský život, jak vysvítá z úryvku knihy Geneze, o které jsme se již zmínili (166). Právě v tomto smyslu je svědomí „nejtajnějším středem a svatyní člověka“, ve které „zaznívá Boží hlas“. Je to „hlas Boží“ dokonce i tenkrát, když v něm člověk uznává výhradně princip mravního řádu, o kterém se nedá lidsky pochybovat i bez přímého vztahu k Stvořiteli; ale právě v tomto vztahu nalézá svědomí vždycky svůj základ a své zdůvodnění.

K evangelijnímu „usvědčování z hříchu“ pod vlivem Ducha pravdy nemůže člověk dojít jinou cestou než skrze svědomí. Je-li svědomí přímé, slouží „podle pravdy k vyřešení mravních problémů, které vystávají jak v životě jednotlivců, tak v životě společenském. Potom se jednotlivci i skupiny

vzdalují slepé zvlí a snaží se přizpůsobit objektivním zásadám mravnosti“ (167).

Plodem přímého svědomí je především nazývání dobra i zla pravým jménem, jak činí například táž pastorální konstituce: „Všechno, co je proti samému životu, jako vraždy všeho druhu, vyhlazování celých národů, potraty, usmrcení ze soucitu i sama dobrovolná sebevražda; cokoli porušuje nedotknutelnost lidské osobnosti, jako mrzačení, tělesné nebo duševní mučení, snaha znásilnit člověka v samém nitru; cokoli uráží lidskou důstojnost, jako nelidské životní podmínky, svévolné věznění, deportace, otroctví, prostituce, obchod se ženami a mladistvými; a též hanebné pracovní podmínky, v nichž jsou dělníci považováni jen za nástroje zisku a není s nimi zacházeno jako se svobodnými a odpovědnými osobami.“ Poté,

co konstituce nazvala jménem mnohonásobné hříchy, tak časté a rozšířené v naší době, dodává: „Všechny tyto věci a jim podobné jsou opravdu ostudné. Vnášejí náказu do lidské civilizace a poskvřňují více ty, kdo je dělají, než ty, kdo trpí bezpráví; a velice zneuctívají Stvořitele“ (168).

Poznámky:

- 159 – Srv. Jan 3,8
 160 – Jan 20,22 a n.
 161 – Srv. sekvence „Veni, Sancte Spiritus“
 162 – Sv. Bonaventura, De septem donis Spiritus Sanctim Sollatio II,3: Ad Claras Aquas, V, 463
 163 – Mk 1,15
 164 – Srv. Žid 9,14
 165 – Srv. past. konst. O církvi v dnešním světě, GS, 16
 166 – Srv. Gen 2,9. 17
 167 – 2. vat. ekum. koncil, past. konst. O církvi v dnešním světě, GS, 16
 168 – Tamtéž, 27

Liturgická čtení

Neděle 24. 5. – 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 7,55–60
 Ž 97(96),1+2b.6+7c.9 Odp.: 1a+9a
 2. čt.: Zj 22,12–14.16–17.20
 Ev.: Jan 17,20–26

Pondělí 25. 5. – nez. pam. sv. Bedy Ctihodného nebo sv. Řehoře VII. nebo sv. M. Magdalény de Pazzi

1. čt.: Sk 19,1–8
 Ž 67,2–3.4–5ac.6–7ab Odp.: 33a
 Ev.: Jan 16,29–33

Úterý 26. 5. – památka sv. Filipa Neriho

1. čt.: Sk 20,17–27
 Ž 67,10–11.20–21 Odp.: 33a
 Ev.: Jan 17,1–11a

Středa 27. 5. – nez. pam. sv. Augustina z Canterbury

1. čt.: Sk 20,28–38
 Ž 67,29–30.33–35a.35b–36c Odp.: 33a
 Ev.: Jan 17,11b–19

Čtvrtek 28. 5. – ferie

1. čt.: Sk 22,30;23,6–11
 Ž 15,1–2a+5.7–8.9–10.11 Odp.: 1
 Ev.: Jan 17,20–26

Pátek 29. 5. – ferie

1. čt.: Sk 25,13–21
 Ž 102,1–2.11–12.19–20ab Odp.: 19a
 Ev.: Jan 21,15–19

Sobota 30. 5. – památka sv. Zdislavy

1. čt.: Sk 28,16–20,30–31
 Ž 10,5.6+8 Odp.: srv. 8b
 Ev.: Jan 21,20–25

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	24.5.	25.5.	26.5.	27.5.	28.5.	29.5.	30.5.
Antifona	642	642	1722	642	642	642	1768
Žalm	786	786	783	786	786	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	642	642	1723	642	642	642	1376
Antifony	654	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	654	658	1724	664	667	670	1770
Antifona k Zach. kantiku	655	658	1724	664	667	670	1376
Prosby	655	658	1724	664	667	671	1771
Záv. modlitba	655	659	1375	665	668	671	1377

Modlitba během dne:

Hymnus	643	643	643	643	643	643	643
Antifony	643	643	643	643	643	643	643
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	655	659	662	665	668	671	674
Záv. modlitba	655	659	662	665	668	671	674

Nešpory:

SO

Hymnus	641	641	641	1727	641	641	641	641
Antifony	652	656	1056	1072	1087	1102	1118	676
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	676
Kr. čtení a zpěv	652	656	660	1730	666	669	672	678
Ant. ke kant. P. M.	653	657	660	1731	666	669	673	678
Prosby	653	657	660	1731	666	669	673	678
Záv. modlitba	655	655	1373	1375	665	668	671	679
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

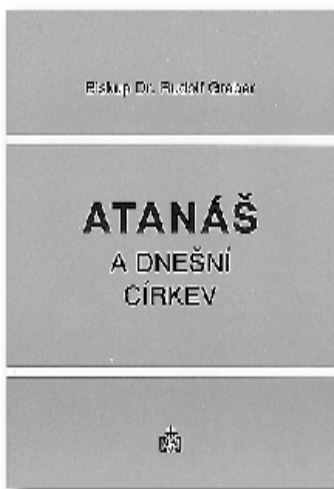
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1

ATANÁŠ A DNEŠNÍ CÍRKEV

Biskup Dr. Rudolf Graber

Matice cyrilometodějská vydává drobnou, ale velmi obsažnou publikaci biskupa Dr. Rudolfa Grabera Atanáš a dnešní církev v boji proti modernismu. Doba, ve které tento velký biskup žil, má mnoho shodných rysů s naší. Biskup Graber zde mistrně použil Atanášova pastýřského listu a jeho statečného postoje v tehdejších poměrech k podrobné charakteristice současných poměrů v církvi. Zároveň zasvěceně informuje čtenáře o všech nebezpečích hrozících dnešní církvi.

Všem, kteří vážně uvažují o těchto skutečnostech, tato brožura pomůže v zásadní a správné orientaci.

Vydalo nakladatelství
Matice cyrilometodějské s. r. o.,
formát A5, 52 stran,
předběžná cena 33 Kč.

Kéž tato skromná knížka přispěje k tomu, aby se splnila slova, která Bazil Veliký v r. 371 adresoval Atanáši: „Ve všem působí Pán velké věci v těch, kdo jsou ho hodni. Doufáme tedy, že Ti připadne ona veliká služba, která ukončí zmatení lidu, všichni se navzájem v lásce podělí a obnoví se původní síla církve.“

Uplynulo už víc než 1600 let od smrti jedné z nejvýraznějších osobností raných dějin církve, sv. Atanáše (295–373), biskupa alexandrijského... Pětkrát musel do vyhnanství... Situace v církvi byla tehdy podobná jako dnes...

Z úvodu autora

V době osvícenství vznikla řada proticírkevních spolků, z nichž by měly být jmenovány alespoň dva: svobodné zednářství, založené r. 1717 v Londýně, a řád iluminátů, založený 1. května 1776 Adamem Weishauptem, profesorem církevního práva v Ingolstadtu.³⁶ Tím jsme se dotkli problému tajných společností a jejich vlivu na společnost a Církev. Stále znovu se dočítáme, že francouzskou revoluci je třeba připsat na konto zednářů. Novodobá formulace však říká: „Svobodné zednářství revoluce nedělá; připravuje je a pokračuje v jejich díle.“³⁷ Ať už je tomu jakkoli, v lůně těchto a podobných tajných společností vyklíčilo to, co bylo později pojmenováno jako synarchie, tj. jednotný světový stát s jednotnou vládou, která je plánována jako proticírkev. Ale o tom později...

Především Pierru Virionovi patří zásluha, že ve svých spisech na tyto tajné společnosti upozornil. Přečteme-li si jen zlomek toho, co Virion shromáždil ze všech těch dnes už téměř zmizelých spisů oněch tajných mluvčích, pak jsme překvapení, užaslí a zděšení, že zde, na konci minulého století, se už vynořují všechny ideje, které dnes v pokoncilní době představují zkoušku pevnosti Církve. Přitom však musíme mít na zřeteli, že všechny tyto destruktivní myšlenky v tajnosti směřují k jedinému cíli, totiž vytvořit konkurenční či „novou“ církev tím, že stará Církev bude podminována a přeorientována, a to ani ne nápirem zvenci, ale jak se dnes v politice říká, „průnikem institucemi“ („Marsch durch die Institutionen“). Už jsme si uvedli pro všechny tyto snahy francouzský výraz, totiž synarchii. Jedná se zde o souhrn tajných mocností všech „řádů“ a škol, které se spojily, aby utvořily neviditelnou vládu nad světem. Z politického hlediska usiluje synarchie o integraci všech společenských a finančních mocností... Katolicismus by pak byl jako všechna ostatní náboženství absorbován univerzálním synkretismem. Nebyl by vůbec potlačován, ale integrován, přičemž to už zřetelně naznačuje princip kolegiality... (Úryvek z knihy)

771 00 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s. r. o.

Odesílatel:

Novinově vylátné

Placeno převodem
706 035

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nežna- mená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: studia.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrací značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TYPENÍKŮ, Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 dne 23. 8. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.